

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριαντάν και πράσον απαριθμούντες χρόνον
έδρεύομεν και πάλιν στήν γην τῶν Παρθενώνων

Χάλα κι' ἐνδικόσα και δεκασκοτά,
νάναι τὸ Ταύτιο σ' ὅλους ἀνεικότ.

Γράμματα και συνδρομαι—Δηνέθειας πρόσδεμ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δεκάδα φράγκα είναι μόνο.
Για τὰ ξένα δημος μέρη—δέκα φράγκα και στὸ χέρι.

Εἰς γῆτσιν φθορμεν πανεδειμόσουν τοελεπή
δτι ποιοι μεν σώματα «Ρωμαῖοι» διελλατή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποις δὲ τῷ θέω θέλει:
θὲν θὰ πληρωγῇ δι' ἀντά ταχυδρομείσιν τέλη.

Ιουνίου τριάντα,
σπουδαῖα συμβάντα.

Χάλια τετρακόσια σὸν εἰκοσιεξη..
ἕως πότε σκότος;... ἄλι! ἀμάν κι' ἄς φεζη.

Φασουλήσκαι Ηθερικάτος,
ό καθένας γέτος σκέτος.

και τὰ μικρὰ δοξάζω και τὰ μεγάλα δαστέρα.

Δὲν είμαι τάρα πλέον δι Φασουλῆς δ πρωτος,
τὰ μάτια μου, κανάγηα,
συνειθίσαν' στὸ σκότος
σὸν γάμαι κοικουβάγηα.

“Όλα τὰ συνειδῆς και θέλων και μὴ θέλων
και τάρα και στὸ μέλλον.
Κι' ὁ κόσμος μὲ πολέμους, ποὺ χάλασσαν τὴν κτίσι,
σὲ τοῦτο τὸ σκοτάδι τόσο θὰ συνειθίσῃ,
ποὺ θὰ περάσῃ χρόνος, τιρκλὲ συμπατριώτα,
νὰ ξανασυνειθίσουν τὰ μάτια του' στὰ φότα.

Κόσμος πολὺς ἀγκομαχεῖ,
ποὺ πλέον εὐωχία;
δίλγους βλέπεις μοναχά
εἰς τὰ ξενοδοχεῖα,
κι' ἀν σοῦλθη σκέψις ξέσφανα νὰ φέξ προχείρως κατί:
πρέπει και τὸ συνρρούντο σου ν' ἀφήσης ἀμανάτι.

“Ἐν τοῖςτοις ἔλημμόντα και τῶν νυκτῶν τὰ σκότη
και τοὺς ἀγίοις σκοτομούνε
και τόσους πόνους και καύμους,
ποὺ τρῶν σὰν γυπτετοι τούταδου τὸ στρότο.

Τί τρέχει, τί συμβαίνει κανένας δὲν γνωρίζει,
ἀκούν τὸν πονέντες μὲ λόστα νὰ σφυρίζῃ,
και κάθε σφύριγμά του δὲν ξέρω πῶς καλέ μου,
μοὺ φαίνεται σὰν βρόγος θυμάτων τοῦ πολέμου.

Γιαλὸς φυσιοτουνγασμένος στὰ πόδια μου κυλᾷ,
πρὸ πάντων δὲ τὸ βράδυ
περνῶ πολὺ καὶ
σὲ φωτερὸ σκοτάδι.

Περούρα συμβαίνουν στὴν πλάσι μας και' φέτο,
ἀστροφεγγή μᾶς δείχνει τὸν δρόμο, Περικλέτο,
κι' εὐγνόδων ἀνυψόνω τὰ δόνο μου τὰ χέρια.

Καὶ κάθε Βουλγαρόφιλο καλά τὸν ἑσιγήρισα,
καὶ μὲν λαμπρὸν νεότητα
τοῦ κράτους τὴν ἐνότητα
καὶ ἔγα τὴν πανηγύρισα.

Ἴστορικής ἐνώσεως
καὶ νέας ἀναρρώσεως
μεγάλο πανηγύρι:

Όποιν μὲν ἔλειπα περισσὴ^τ
διάτανηγύρισες καὶ σὺ
βεβαίως, κακομοιόη.

Εἶχε γίνει δῷδο κομμάτια
μὲν τὰ πρῶτα τῆς Παλάτια
καὶ ἔνα καὶ μὲλλον τῆς Σωτῆρα.

Τὴν κυττοῦνσαν χωρισμένη
καὶ τῆς ἔλεγαν καὶ οἱ ἔνοι:
τὰ μαλά σου καὶ μιά λόρα.

Πανὸν παραφρόνων λῆροι...
στὸ μεγάλο πανηγύρι
τόκα πάλι τὰ ποτήρια.

Ἐνωσίς ἵστορικη..
κλαῖνε μόνον μερικοί,
ποῦναι γὰρ τὰ πανηγύρια.

Τῇ συνάρδει τοῦ Βαράνου
Ἡρακλέηδες τοῦ Θρόνου
καὶ ποικίλοι πατριῶται.

Βάλθηκαν στὸ ἀλήθεια τότε
νὰ τὴν κάνουν Βουλγαρά...
καὶ τοις γαίρε λευτεριά.

B.

Π.--- Στοὺς καιδοὺς τοὺς ἐπαράτους,
ποῦν μὲ κάνουνε ν' ἀλγῶ,
τὴν ἐνότητα τοῦ κράτους
πανηγύρισα καὶ ἔγω.

Τὴν ἐνότητα σα/πίζω
καὶ φαιδρόνυμα καὶ ἔλπιζω
πᾶς τῶν φάτων ή κοιτάζει μὲν γηρτάσῃ λευθεριαίς
καὶ μὲ φᾶς θὰ πλημμυρούν τὰ πελάγη καὶ ἥστεραις.

Θυμᾶσαι πόσοι βγήκανε Σωτῆρες ὅδω πέρα;
Θυμᾶσαι πᾶς τὴν ἔκαναν τῶν φάτων τὴν μητέρα;

Σάν δηστριαίς ὁδῷ καὶ ἔκει
ἔσφυριζαν εκεῖνοι,
καὶ ὄλγους πάλι νάγενής
διάλυσις νὰ γίνη.

Μὰ κάποιος ποῦ τὸν ἔσθρομε τῆς εἰστε μὲς στ' αὐτό:
τὴν δόξασυν μὴ λησμονής
καὶ ἐνώσου πάλι νάγενής
σάν πρώτας ζηλεύτη.

Τότε τῶν Ἡρακλέηδων κατῆκαν τὰ φεράδα,
τότε κοινωνοῦντες στοκεψέ Σωτῆρηδων μάσέροι,
καὶ ἔπαρε σὸν τὴν λόρασυν καὶ ἔγω τὸν ταμπουρᾶ
νὰ ξανατραγουσθήσωμε τῆς Κορήτης τὸν Δευτέρη.

Γιὰ τοῦτον νικητήρια,
ποῦν τρέμψε μαρτύρια
νὰ ξαναγίνουν ἔνα
δῷδο κράτη χωρισμένα.

Ἐλειψαν Σωτῆρων σμήνη,
καὶ ἔχουν σήμερο ἀπομείνει
μόνον Ἐμιγκρέ καμπόσοι καὶ καμπόσας Ἐμιγκρό-
[νας].
καὶ προτείνουνε πολλοὶ
νὰ βροκάρωμε καὶ ἔστενας.
γιὰ τῆς Σόφιας τὴν Αθλή:

Φ.--- Μὰ τῶν μαρτύρων τὸν σταυρὸδ
ποτὲ δὲν πάστενα νὰ βρῶ
τόσον πεπωρωμένους.

Ποῦ νὰ προδίδουν φανερὸδ
θήκας προγόνων, λερά,
καὶ τίμια τοῦ Γένους.

Ομοιος σύ, Πατρίς, ἀγάλλον
καὶ γά τούτους οὐ φρονεῖς
μὲς στοὺς ἥχους τῆς βροντῆς
τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου.

Εἰς τὰ μέτωπα πηδῶ,
παλληλάρια τραγουδῶ
μ' ἔνα σθένος νέον θάρρονυς.

Γιὰ τὸν Κρητικὸ διμή,
ποῦν κτυσμὲ καὶ πολεμεῖ
τοὺς ἔκτος καὶ ἔντος Βουλγάρους.